

עין משפט
נר מצודה

ז' א מ"י פ"ג מהל'
 סוטה הלכה ד:
 ז' ב ג מ"י שם הל' יא
 סנה עשין נז:
 ז' ד מ"י שם הל' ה:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות שאני

חבל המצרי מרו שיצק
בסטה. חימה חלה יצק
אחריה נרדמה רכובת קרס
אני מצקת רחל אמר כי
יתרה אם היה בל נאח
נאו מלה ואם היה שעה
אני אפרעו, וי' ילד צר
כרובן מפליגי יצק דרבי
יתרה. וז' (איד נוח)
י' [למך] וקרא לא מייר
אחא הכא שאין לחוש
לדורה. דין ד' מיתות
לא בטלו מי שנוחתי
סקילה וא' נופל מ' גג.
שקט דמאמי. (מכות ו')
י' שנים אר' שני שונג
ואחר דר' מידר הקביה
דומנן לטונק רחל זה
שינוע שונג רחל בטול
ונפל על אחוריה שונג
ואמאי והא לא חייב
למיתא. והא שונפל על

המקנא פרק ראשון סומה

סוף דבר כך מביא חב"ד המצרי. צירושלמי מפרש חבל המצרי
וכפיפה הנמרים לבין משירי הלשכה כחומות העיר
ומגדליה ולא ידענו אי סודר שנחנק בו ויסיף שנהרג בו דלמרינן
פרק נגמר הדין (ומהירין ד.מ.) דלכאן משל לצור אי פירוש נמי
משירי הלשכה כי הכא:

תנינא ואחר כך מביא חב"ל

מאז פשוט מהבא טיף מהא דקמי
היא חגרה לו זלללו דמשמע דחבל
הארץ צעין ממח וכו' כדקא לנחמיה
למאז צעין אכל לאו דוקא לעבד
דהיבא כתיב חבל המצרי או שום
קשריה בצורה ולמה ריה"ל לעבד
מיהו המדקדק בפירושו לא קשיא
מיהו דעיקר הבאז קמנטיא ליה אי
פשוט מדה במדה דוקא חבל או משום
שמעית בגדים הואיל וצריך לקשור
לללול לקשור חבל כדי ליפרע ממנה
מיהו היבא דליכא חבל המצרי ואיכא
לללול לא דמסדרה יומר המצרי חבר
חבל: **מיום שחרב בהם צ"ו**
וה"ה דבזמן הבית נהגו דין ד' מימות
מי שנחייב כסף בלא עדים והמלכה
שאלה (א) ללווה שנפדוהו כדלמא דפ'
למא דמי ממונות (דף טו:) מעשה
דבדי שמעון בן שטא היה בזמן הבית
דמיהא אמר רבי שמעון בן שטא
אע"פ שנחייב אס לא ראימי וכו'
אזל שהשיב נחש ומקטנין והאי דרבי
נחש הוא והמני רבי חייא וכו' אלל
האי דנקט מיום שחרב בית המקדש
מלחא דפסיקא נקט דכטלו ארבע
מימות לגמרי: **מי שנחייב סקריה**
מקשי' מפרקא השוכר את הפועלים
(גימ' דף פג:) דרבי אלעזר דבדי
שמעון הוא תפיס גנבי יומא חד פג'
צההוא כובס אמר לחו תפסוהו
ותפסוהו (ותפסוהו) ותפסוהו וקא דבי
אמר לו רבי אל יעך קא שהוא וכו'
נחש נערה מלמורה ציבוי"כ או
שנחלה נחנק ואמאי לא פריך והאי
דר הכי הוא דר סקילה הוא אכל
לפרש"י לא קשיא מידי דפירש הס'
משום הכי נחלה משום דכל הנסקלין
מתלין ויש לומר לאו דוקא נקט טפל
מיהו בגא או מיה דורסות אלל משום
מיתה שנחייב צה יהרג ויש מפרשי
דבגז צעל תחלה דהויא לה בעולה
דמיסתו היא צחנק אכל קשיא לרבי
דמיתא דלמך פרק אלל הן הגולין
(ממח' י:) דרש ר"י לקש' והאלהים
אלה לידו זה שחרב צמדי יושב תחת
הקולס חס שחרב צבוג עולה ונופל
והורגו והאי לאו דר סקילה הוא
ומרי' אש"ז דללו דר סקילה מיהו
מדה במדה היא דזרקע על חצירו
דרך ירידה הוא דכתיב (במדבר לה)
וישל עליו וימות ואלו ממית דרך
ירידה ואם הרגו בסיף הקדוש צ"ה
נפרע מהם צעין אחר:

בנימין

דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא הכא טעמא
 משום יונוסורו כל הנשים התם אין לך
 יוסור גדול מזה וכי תימא לעביד בה תרתי
 אמר רב נחמן אמר רבה בר אבבה אמר קרא
 וזאהבת לרעך כמוך ברור לו מיתה יפה
 לימא דרב נחמן תנאי היא לא דכולי עלמא
 אית להו דרב נחמן והכא בהא קמיפלגי
 גמור סבר בזווייה עדיף ליה טפי מצעורה
 הרגופיה וסב סבר צעורה הרגופיה עדיף ליה
 טפי מבזווייה: היתה מכוסה לבנים וכו':
 תנא אם היו שחורים נאים לה מכסין אותה
 פשטא השתא גוילי מנוויל לה הני מביעי
 מהו דתימא בהני אית לה ביון טפי כדאמרי
 אינושי שליח ערמיל וסיים מסאני קמ"ל:
 ואחר כך מביא חבל וכו': בעא מיניה רבי
 אבא מרב הונא חבל המצרי מהו שעכב
 בסוטה משום שלא ישמטו בגדיה מעליה
 הוה ובעצלו קמן נמי סגי או דילמא משום
 דאמר מר היא חגרה לו בצלצול לפיכך
 כהן מביא חבל המצרי וקושר לה למעלה
 מחבל המצרי מעכב א"ל תניתוה ואח"כ מביא
 חבל המצרי וקושרו לה למעלה מדריה יכדי
 שלא ישמטו בגדיה מעליה: וכל הרוצה
 לראות בה יראה וכו': הא גופא קשיא
 אמרת כל הרוצה לראות בה רואה אלמא
 לא אנשים מותרות לראותה נשים אין אנשים לא
 ואמר אביי תרמה אנשים אמר ליה רבא והא
 ככל הרוצה לראות בה רואה קתני אלא אמר
 רבא כל הרוצה לראות בה רואה לא שנא
 גבירי ולא שנא נשי יונשים חיובות לראותה
 שנאמר יונוסורו כל הנשים ולא תעשינה
 כמותכנה: מתני' במדה שאדם מודד
 מודדין לו היא קשטה את עצמה
 לעבירה המקום נוולה היא גלתה את עצמה
 לעבירה המקום גלה עליה בידך תחילה
 לעבירה תחילה ואחר כך הבטן לפיכך
 תתלקה הידך תחילה ואחר כך הבטן ושאר
 ככל הגוף לא פלג: גמ' אמר רב יוסף אף
 על גב דמדה בטילה במדה לא בטיל
 דאמר רב יוסף וכן תני ר' חייא מיום שחרב
 בבלהמ"ק אע"פ שבטלה סנהדרי ארבע מיתות
 לא בטלו והא בטלו אלא דין ארבע מיתות
 לא בטלו מי שנתחייב סקילה או נופל מן
 הגג או חיה דורסתו מי שנתחייב שריפה או
 נופל בדליקה או נחש מכישו מי שנתחייב
 הריגה או נספר למלכות או ליסמין כאין
 עליו מי שנתחייב חניסה או מוצב בגרה

ומצוה לביישם ואפילו היה עטורה
והענין לדי חסד ורחמים נעומו:
אשר יגדלו מזה לאחרים: **ספר:**
ויקרא י"ד. חסדו על האדם וטובו
לפי מעשה דגופה הילך ממה יפה
ואף לא יסלק לבוש ארעיים אערו
אשר שטף מלכות למות ולא יסלק
דורס ויחבזה. **סורי** יהודה סכר צמח
יסלק ערף עליו זה היה ממה ולא
יסלק ערום ויחבש **סממיה** ולא
ינקל לנבשוש ויחבש **ענין:** **סממיה**
ביוון ספי. שהיא ערומה עד לזה
אשכנז פורע ויהי עליה משיטין וסכ
הוא לא ידבר יין ממש ויחבש

[illegible]

הנהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כהני וכו'
וראמרי שנים: (ב) ד"ה
ליראות לו פרנסה כגדו
כנ"ל והד"א: (ג) חס'ם
ד"ה חסו וכו' והמראה
שלא היו יכולין לדנו
בסנהדרין:

גליון הש"ס

מתנ"י במרח שאלם
מורה. עין מנהלון דף 5
מ"א:

לעזי רש"י

בכנרת"ל (כינרת"ל). אנד.
חגורה, סרט.
בומבלי"ט (בו"ץ מולנ"ט)
דלקת שקדים מוגלתית.

או מת בסרונוכי 'תניא היה "רבי אומר מנין שבמדה שאדם מודד בה מודדין לו שנאמר 'בסאסאה בשלחה תריבנה אין לי אלא סאה מנין לרבות תרקב וחצי תרקב קב וחצי קב רובע וחצי רובע תומן ועוכלא מנין תלמוד לומר 'כי כל סאון סואן ברעש ומנין שכל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול תלמוד לומר 'אחת לאחת למצוא חשבון וכן מצינו בסוטה שבמדה שבמדה בה מדדו לה היא עמדה על פתח ביתה ליראות לו לפיכך כהן מעמידה על שער נקוד ומראה קלונה לכל היא פרסה לו סודדין נאין על ראשה לפיכך כהן נוטל כפה מעל ראשה ומניחו תחת רגליה היא קשטה לו פניה לפיכך פניה

הרי כמו אבן שנסקל בסקילה שנותנין על כריסו. וצ"ל דמייירי שהנופל יש לו בידו סייף או סכין כשנופל על חבירו הוא מתיו ראשו בסייף כמו שעושין במלכות:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones